

КИРИЛ БОЖИЛОВ
ИЗКЛЮЧЕНО Е, КРАСИ

chitanka.info

С него се запознах на един рожден ден, в събота, 19 ноември.

Бе ме поканила не самата рожденичка, а нейната съученичка Маргарита. С Маргарита живеем в един блок, седмокласнички сме. От най-малки заедно сме играли. Тя е идвала у нас. Аз у тях също съм била няколко пъти, но не сме постоянни приятелки. Учим в различни училища и донякъде това ни разделя.

В събота — на 19 ноември, около два-три часа на обяд Маргарита случайно ме срещна в стълбището на блока ни. Както винаги беше бодра и енергична. Попита ме с шаблонното: „Как си, Бинче?“. „Както винаги, Марго — скучая до насита!“ — отговорих ѝ откровено и тя веднага ми предложи, ако искам, да ме заведе на рожден ден. „Дали ще е удобно?“ „Нали си с мен!“

Бяха момичета и момчета от нейния клас.

В уютен дом, разполагаха със стая и хол. Приеха ме любезно — като връстничка. Имаше касетофон с куп касети — всеки донесъл нещо по-оригинално, но и едно от момчетата — русо и слабо, иначе симпатично, свиреше на китара. И пееше, естествено. По едно време то каза с известна поза: „Съвсем соло не е добре. Търся си партньорка“. „Бинчето, Бинчето!“ — издаде ме Маргарита, понеже аз пея сносно. После — на връщане към нас, тя щеше да ми признае: между другото ме била поканила и затова — да ми чуели гласа и да си „сверя“ репертоара с Петър, русото момче, китаристчето.

Беше глупаво аз да се дърпам, те да ме молят.

С китаристчето си прошушнахме това-онова, набързо се разбрахме какво ще изпеем. Бях се преместила на дивана до него, импровизирано изпълнихме няколко шлагера. Добър синхрон се получи, ръкопляскаха ни. Имаше и „бис“ за „Кафето с усмивка не горчи“. Повторихме я, аз обичам да пея. Вниманието им към мене — естествено — ми беше приятно. Още малко попяхме с Пешо (по негово настояване трябваше вече да се обръщаме един към друг на малките имена; той започна, но на мене до края все ми беше неудобно).

От другата ми страна на дивана се случи Той.

Тъкмо вече преодолявах смущението си да не би да съм натрапена на компанията им; да не би на някого (например — на някои момичета) да съм неприятна и дойде при мене Маргарита, дяволка е.

— Бинче, да не пропусна да те запозная лично... Това е нашият красавец... Дори името си му е такова — Краси-мир. Ние му казваме Краси. Пази се от него като от огън, казано между другото.

— Марге, не ме засрамвай и не ми прави „мръсно“!

Той вежливо ми подаде ръка, за да се запознаем. За малко погледнах очите му — наистина красавец е; бузите ми се затоплиха...

След това пуснаха рок, той ме покани да танцуваме. Първи започнахме. Танцуваше с отмерени движения, излизаше вдъхновено. Останах с впечатление, че едно момиче, което не танцуваше, го следеше ревниво. Естествено, нямах намерение да дразня никого. И нарочно не се върнах на същото място — не отидох на дивана.

Още няколко пъти Краси ме покани да танцуваме. И на един блус, беше много галантен. Веднъж усетих коляното му до моето, смутих се.

Беше най-красив сред момчетата. И най-отзивчив. Всички го уважаваха, всички. Касетофонът нещо засече. Извикаха го и той набързо го оправи, макар че неговият бил съвсем друга марка. Трябваше да се „гръмне“ шампанското. Пак той излезе най-сръчен — справи се лесно, имаше по глътка вино за всеки, който пожела. Беше едва ли не като някаква енциклопедия: справочник по всички въпроси. И ни най-малко гордост не показваше. За минутка-две се появиха и родителите на домакинята. Само неговото име споменаха те няколко пъти. А иначе изглеждаше най-скромен. Естествено, беше неуместно да разпитвам Маргарита що за момче е? Никога не бях се интересувала от момчета, сега се изкушавах...

В едно не се съмнявах: Краси веднага ми бе харесал. Изцяло, за всичко. Бих казала: момче мечта. С дълбоки сини очи, черни вежди дълги, черна коса, на вълни, като застинало море. Сигурно, мислех си, всички момичета са влюбени в него. И последната, естествено — аз?...

Но нищо повече не е имало между нас тая вечер.

Аз съм скрит човек, не се издадох пред Маргарита. Нито на рождения ден, нито след това. Напротив, тя е рядко общителна и бърлива. И не само че не скри нещата, ами навярно ги преувеличи, когато вече се прибирахме двете:

— Целият клас е влюбен в тебе. Без изключение...

„Без изключение — значи и Краси? Дали й е казал нещо?..."

— Предупредили са ме да те каня и друг път. Пешо дори се натиска да ви направя среща, страх го било да ти предложи. Не ти го препоръчвам — лигльо е, макар че тази вечер се държа поносимо. Ще идваш, нали? Имаме си и едно сплотено ядро, все се мъкнем заедно...

Обещах й. С надеждата, че и Краси е в ядрото им. И отново не я попитах за него. А и тя — като че напук на моето очакване — нищо не ми каза.

Значи никакво впечатление не съм му направила? Или Маргарита го „пази“ за себе си? Въздъгнах — със съжаление, естествено. Тъкмо сега бърбораната Маргарита ме попита:

— А какво ще кажеш за Краси?

— Всичко най-добро. Защо?

— Просто така.

Наистина ли той не се е интересувал за мене? А бях свикнала да се интересуват... Надявах се и сега. Дори съжалих, че дойдох на тоя рожден ден. Добре и свободно си живееш досега, но ето че синеокият красавец Краси повече нямаше да ме остави да съм спокойна, бях сигурна.

Аз и рисувам горе-долу добре.

Още същата вечер по памет му направих портрета скица. Опитах на четирийсет бели листа от тетрадка. Най-сполучлив остана първият опит. В профил, озаглавих я: „Краси“. Сътрудничка съм на някои детски вестници и списания — с рисунки. Подписах се с псевдоним — „Скорпион“, ученичка в VII клас от еди-къде си (отбелязах града на дядо и баба, там съм родена, в П. сме заселници).

Естествено, това беше моето момичешко предизвикателство.

Или намек, ако щете, го вземете; може би — предложение? Предложение с псевдоним. Толкова ми стигна смелостта (дързостта): да нарисувам портрета му, но не го изпратих никъде за отпечатване — да не би да се досети, защото Маргарита се бе раздрънкала вече и за рисуването ми.

* * *

Започнахме да се срещаме — не пропускахме нов филм, излизахме на разходка из „Пръскалото“, посещавахме сладкарници.

Изреждахме ги, имахме си и своя: „Теменуга“. Дори бяхме на една акварелна изложба. По мое предложение — и на нумизматична изложба; оттогава започнах да събирам всякакви монети с женски образи.

Не бяхме сами, естествено.

Не бяхме само Краси и аз; ами и други момчета и момичета — „ядрото“.

Дано не си въобразявам, но ми се струваше, че понякога Краси ме гледаше по-продължително. Не направо, поглед в поглед. Ами отстрани, полукрадливо, изпитателно. Аз като че ли усещах погледа му върху себе си — като шарещ лъч го усещах. Да не би да се лъжа? Моментално вдигах очи и го „улавях“: наистина ме гледа изпитателно. Усмивва ми се едва ли не с някакво плахо обещание. Какво ми обещава?... Не проумявах, но и аз му се усмихвах. Не по-малко щедро, естествено. Но не смеех да му открия истинските си чувства. Какви чувства? Бях си вгълпила, че го обичам...

Веднъж — беше неделя, отидохме до водопадчето. Беше началото на май. Слънчево време с лек топъл ветрец. Встрани от нас шуртеше неукротимо водопадчето. Оттам идваше ведър хлад. Ние — цялото „ядро“, седяхме на една „скришна“ полянка. Отвсякъде пролетни дървета, гъсталак, а полянката като бродерия: силно зелена, ниска трева и цветя, цветя, толкова пъстро беше; налагаше се бялото, това е моят цвят, цветът на софийската „Славия“...

Приказно беше; така го възприемах.

Не лудувахме, както би могло да се допусне.

Напротив, пролетта ни бе разнежила. Особено момичетата, естествено. Дори се глезехме, без да прекаляваме. Попяхме си, всяко момиче си бе избрало романтична поза. Снимки си направихме. Приказното продължаваше и май на никого не му се искаше да свършва.

Поне аз исках да е така. Да стоим тука още дълго.

Макар че денят беше вече на привършване — усещаше се залезът. Решихме за „финал“ да отидем до самото водопадче. Багажът остана. Случи се, двамата бяхме последни — Краси и аз. Другите се спускаха вече по сенчестата пътечка сред буките, а той застана пред мен. Нарочно ми прегради пътя.

Намислил е нещо, предположих аз; по очите му познах.

Смутих се повече от самия него.

А едно от момичетата се връщаше. Чувах го как вика: идва, да не го чакат другите, щяло да вземе шише за вода.

— Бинче... Ти си най-хубавото момиче, което съм срещал... Обичам те.

Нямаше време и претупа думите си, защото момичето беше дошло съвсем близо до нас, един храст ни разделяше.

— И аз, Краси...

Не го казах това, прошепнах го.

Естествено, изчакахме момичето да вървим заедно. То нищо не разбра. Разправяше задъхано и доста височко: че водата от водопада била по-студена от сладолед, може би за десети път идвало тука — изключително романтично било водопадчето, а водата — сладоледено студена.

Полата ми се закачи в клонче от трънка. Краси беше зад мене. Беше най-отзад. Веднага се наведе. Дори клекна и внимателно ме „освободи“.

Приказката не свършваше...

* * *

Чиста и нежна беше нашата дружба. Безкористна. До есента, естествено.

Бяхме започнали училище — вече осмокласници, „Ядрото“ пак излизахме (извън срещите ми с Краси). Традиционният състав, леко подновен.

Едната събота беше дъждовна.

Решихме да отидем в снекбара до парка. Отидем ли в някакво заведение, имахме такъв навик: всеки изважда стотинките си и ги оставя на масичката; обикновено аз бях най-зле, но все стигаха за един тоник. Краси винаги оставяше два лева — банкнота. Той ги преброяваше — общите пари. Той питаше кой какво иска и никой не злоупотребяваше, естествено. Той правеше сметката и поръчваше на сервитьорката, като плащаше фъстъците от свое име. Ако не достигаха стотинки — той добавяше. Ако имаше излишък — оставяше ги на

вежливата сервитьорка; миналата година тя бе завършила нашето ЕСПУ.

Така е винаги с парите.

Ако пътуваме с рейс и яко някой няма абонаментна карта, пак той дупчи билет. Той е с карта, но не остава без билети. Само пита колко души са без карта и сръчно „дупчи“. Не дава и дума да стане за стотинките. Баща му е журналист, майка му — архитектка, получавали били допълнително пари — хонорари...

За снекбарчето тръгнахме с автобус №4.

Краси пак попита още при качването ни: кой няма карта? И за първи път нещо се наруши. Разчупи се — Преслава дори не се обади дали е с карта. Направо тръгна сама да си дупчи билет.

— Преслава, момент — аз имам... Ще перфорирам тук! — предупреди я Краси, а тя „през рамо“ го отрязва:

— От къде на къде?

На всички ни стана неловко, естествено.

Не бяхме свикнали с такъв „език“.

Преслава е нова в компанията ни. Софиянка. Братовчедка на едно от нашите момичета. Баща ѝ е командирован за една година в завода. Може би за трети или четвърти път идваше с нас. За четвърти, да. Повечето си мълчеше. Мълчи, мълчи, пък вметне нещо — разсмее ни. Толкова пряма, че да ѝ завидиш. Остроумна. Респектира. Естествено, отначало я приехме с малки резерви. Беше ни чужд нейният маниер. Иначе — интересно момиче. Сравнително високо, много тънко, силно мургаво, с тъмни, сякаш буреносни очи. И каква черна коса! Дълга, права. Не знам дали е много красива. Може и да не е много красива. Но е оригинална. Облича се скромно, ала с вкус. Солидарна беше с нас за всичко. Така ни и казваше, когато я питахме ще дойде ли еди-къде си: „Солидарна!“.

Отидохме в снекбарчето до парка.

Не повярвахме: тя поиска бира. Нали обикновено хората предпочитат, доколкото е възможно, да скриват болестите си. Тя забеляза нашето удивление — за бирата. Понеже пиехме безалкохолни напитки: швепс, ябълка — сокове разни, тя ни каза: имала болни бъбреци, „промивала“ ги с бирата, пък и била жадна.

Хареса ѝ как правим „каса“. „Браво!“ — възхити ни се. И остави два лева. Краси от деликатност — да не ни сметне тя за авантаджии, а

може би и за да защити собствения си авторитет — се опита да ѝ върне поне левче; бирата, според него — наливната, струвала четирийсет и пет стотинки. Дори си сборичкаха ръцете. Той настоява, тя не ги приема, накрая Преслава се наложи:

— Добре де, какво сега — искаш да ги скъсам ли?

Краси, ако беше сопнат поне на нейното ниво, можеше да ѝ каже например: „Скъсай ги! Ние си имаме традиции, закони...“. Но той само се изчерви. За втори път този следобед, по нейно предизвикателство.

А ние и сега си замълчахме.

По-скоро някои се спогледахме загрижено: това момиче няма ли да разформира хубавата ни компания?...

Аз се чувствах най-засегната — заради Краси, естествено. Не бях го виждала в такова неудобно положение на победен. Стана ми и мъничко жал за него. Държеше се неумело, сякаш сам признаваше нейното превъзходство. Нищо, той нали е кавалер, трябва да отстъпва...

Не изпитвах неприязън към нея.

Но не бях и безразлична към присъствието ѝ, естествено. Неволно я следях — нея, отделно Краси. Без корист и без злоба, честна дума. Тя обаче се държеше най-непринудено — каквато се и появи. Към мен не скриваше симпатиите си. Още на второто си идване с нас тя ни покани у тях. Без повод. Отидохме. Между другото ни предложи малка закуска — импровизирана. Тогава беше дошъл и Пешо с китарата — той се беше преместил в спортното училище и вече порядко се мяркаше сред нас. Носеше китарата си, естествено. И двамата с него ги позабавлявахме. Преслава ми се зарадва непресторено: „Какво ли не бих дала да имах твоя глас, Бине!“. Единствена тя пропусна „ч“ то в галеното ми име, звучеше ми по-добре. Попита ме дали знам „Среща в шест“. Да, само че бъркам думите. Щяла да ми ги подсказва... Не настоя, просто ме помоли да ѝ я изпълня. Извинявай — каза тя на Пешо без каквото и да е стеснение, досега не бях я забелязала да се смущава от нещо; каза му го направо: предпочитам без съпровод, мисля, че китарата ти не е добре настроена и ме дразни... Може би именно тогава за първи път ни учуди със своята бодлива прямота. Пешо се бе засегнал, естествено. Докато аз бях пяла, той незабелязано се бе измъкнал. И скоро нямаше да го видим — и без

това се беше отчуждил, очевидно днес Преслава го бе примамила, уви — пак тя го прогони...

Следващия път — беше делник, пак всички се разхождахме из парка. За известно време Преслава ме води под ръка. Научих от нея, че посвирвала на пиано, но пианото ѝ засега е в София. Не можах да разбера дали знае, че дружим с Краси по-интимно. Сигурно знаеше. Жужа — братовчедка ѝ, не може да не я е информирала. Но все ми е едно дали знае. Аз обаче знаех: рано или късно тя ще ми отнеме Краси... Не че нея подозирах в лукавство. Още нямах основание, естествено. Но не вярвах на Краси. Сам той ме караше да не му вярвам. Ето го и сега...

Сега ние още бяхме в снекбарчето до парка.

Краси сякаш се загуби.

Явно Преслава го бе заинтригувала по-издълбоко — както някога аз. Като никога мълчеше. И я гледаше с натрапчива продължителност — както някога мене? Без да се предпазва. Унасяше се да я гледа и просто се забавляваше. Тъжен. Това едва ли беше и тъга. Може би тъкмо това е истинското влюбване?

Мъчех се да не го ревнувам.

Никога не съм си въобразявала, че той някога може да ми бъде съпруг, да имаме деца и т.н. Не ми беше мъчно, естествено: защо ще ме обижда пред цялата компания? Нали в края на краищата другите също ще разберат заплесиите му!

И като че ли преждевременно започнах да се примирявам: нека върви по дяволите, насила не му искам обичта! Нека аз да си се подготвя, да не ме изненада съвсем — по-безболезнено да понеса удара му...

Дори бях по-весела и бърлива от друг път.

От нервното ми напрежение, естествено.

* * *

Нищо не можех да променя.

А и не се опитвах.

По-рядко излизахме вече само двамата с Краси. Той се затвори, помръкна. Не че не беше още внимателен към мене. Но, изглежда,

срещите ни го изморяваха. Изпращаше ме до нас и сам предлагаше, както някога: „Ще ти се обадя“. Обаче след това дълго не се обаждаше. Понякога по цяла седмица. Имахме си наш сигнал от „Може би“. Той подсвирне отдолу, аз се покажа на прозореца на третия етаж, махна му: „Слизам!“ — и тръгваме радостни нанякъде; мислила съм си: с него къде ли не бих отишла...

Но това беше някога.

Веднъж две седмици не се мярна. После все пак ме намери, мънка: болен бил. Добре де, братле, болен си бил, но не намери ли начин да ми кажеш? Лъжеше, естествено.

Една петъчна вечер му го казах.

Пак ме беше изпратил до под липата, пак държеше ръката ми. Но разсеяно. Сякаш с угрозиение...

Всички в компанията ни отдавна разбраха, че той вече харесва Преслава. Дори се чудеха, че още излиза с мене. Точно така ме попита едно от нашите момчета, предишната вечер ни видяло заедно: „Ама вие още ли се лъжете с Краси?“. „Към края сме...“ — напънах се да се пошегувам, а то: „Да не ти трепка окото! Той се излага, не — ти!“. И някои от момичетата така ме уверяваха — „тайно“, всяко по само. А един следобед бяха няколко заедно: „Глупчо е — тя догодина ще си се върне в София, има да си чу-ука главата... Тоя подмазвач нищо чудно да мисли и за софийско жителство!... Не съжалявай, Бинче, горе главата. Пък може би и нищо няма да излезе там, имай търпение!“... Търпях, естествено. Преструвах се на безгрижна, отивах на всички срещи, компанията ни все още живееше нормално. Но нямаше смисъл да заангажирам съчувствия, макар и на близки хора. Не съм ли права?... А как ще изживея раздялата, това вече си е моя работа!

Мисълта ми беше, че в петъчната привечер му го казах. Естествено, без да давам вид, че му се сърдя:

— Краси, моля те — ако не съм ти интересна, можеш, не, трябва да ми признаеш!

Едва ли ще ми повярват, че в тоя момент разсъждавах така: нека да си е щастлив, щом харесва друга, толкова мили спомени ми е оставил, само заради тях не бих могла да го намразя, защото нищо не съм загубила с него, с нищо не ме е ограбил и затова съм му признателна, а също и за урока му, че не бива да вярвам на другите повече от себе си. Сигурно се тормозя при нашите макар и редки

излизаници, като че ли е отслабнал, очите му са помътнели, не искам да го виждам такъв, не искам.

Беше късна есен, духаше немирнен вятър, липата ни затрупваше с жълти листа.

Косите ни чак затрупа.

Краси пусна ръката ми. Наведе глава и си тръгна.

Не го изчаках да се отдалечи. Тръгнах си и аз, липовите листа шумяха в краката ми като тъжна (прощална) мелодия.

* * *

Обади ми се по телефона Жужи:

— Бинче, прощавай... Учиш ли? Много ми се иска да те видя. Няма да те бавя. Да дойда ли?... Благодаря ти, идвам ей сега!

Тя е братовчедка на Преслава, знаете вече.

Учех по география за „Климатични фактори“. Нещо и без това трудно „абсорбирах“ материала. Отрази ми се раздялата с Краси, естествено. „Официално“ не бяхме се разделили, но близо три седмици той изобщо не ми се обади. А все се ослушвах: сутрин, вечер...

Нищо чудно, помислих си, Жужа сега да ме осведоми, че братовчедка ѝ е „тръгнала“ с Краси, да не храня повече илюзии.

И ще ѝ бъда благодарна — на Жужа.

Тъкмо ще ме избави от труден разговор с него... Ще ме избави чрез това свое съобщение, след като се е наела да бъде „говорител“ на самата Преслава.

Може би Преслава я изпраща?...

Може би двете са звънели и на други момичета от компанията ни — за да разгласят „достоверното“ събитие...

Не ми беше лесно вчера (снощи) да отида на събирането ни. Всички се събрахме. Пропръсваше дъжд и Краси носеше „жокейка“ — поръчка от син плат, заедно я поръчвахме. Обърна шапката си за „каса“ — друг път и шепи е поднасял. Отидохме на кино. Гледахме „Ало, такси!“. На излизане, както винаги: кой накъде е? Напоследък аз обикновено се връщах с едно от момичетата, то е по-малко — шестокласничка, от пролетта излизаше с „ядрото“. Понякога с нас

тръгваше и Краси. Сега той се мотлявеше по-назад. Жужа и Преслава, забелязах, закрачиха през градинката. „Тъкмо и аз имам път натам, ще ме вземете ли?“ — настигна ги той, повече не съм любопитствала.

Това „повече“ знаеше Жужа, естествено.

— Той се помъкна с нас... — обясняваше ми вече Жужа, на масичката пред нея бях сложила локум на фитил и швепс — мандарина.

„Ние сме дотук — спряла пред един блок Преслава, но не бил техният блок. — Има ли нещо да ни казваш, Красимире? Започвай де!“ По-нататък разговорът им горе-долу бил такъв: „Аз, Преси... Ще може ли да поговоря с теб?“. „Говори де — от Жужа нищо не крия!“ „Просто аз искам, ако ти би желала, някой път да излезем...“ „Нали току-що свършва поредното ни излизане!“ „Не, аз друго... Ако ти би се съгласила да дружим по-сериозно...“ „Чудесно, но аз дружа, при това несериозно, с друго момче. По-красиво от тебе. И по-честно. А ти забрави ли, уважаеми Красимире, че и между момичетата има етика? Поначало не ми допада подлостта. Страшно я презирам. Презирам я най-възторжено, разбираш ли? Или да повтора...“

— Все едно с мокър пешкир го цапардоса братовчедката. Какъв кеф! Какво мъжко момиче е Преси, нали? Нали, Бинче?... И което е по-важното: тя го излъга — няма си приятел. Кълна ти се! И те предупреждавам: не знае нищо за тая моя визита при тебе, да не ме издадеш! Просто нямах търпение да не те зарадвам своевременно...

Не исках да злорадствам; нямаше защо тепърва да злорадствам, естествено. Но слушах за Преслава и ѝ се възхищавах: колко момичета биха постъпили така? Самата аз дали бих могла да го направя? Особено когато става дума за момче като Красимир; когато от това може да зависи съдбата ти, целият ти живот...

— И го предупреди почти зад гърба му, Бинче — да е спокоен: няма да пречи на старата ни славна компания, оттегля се, и то със съжаление!...

* * *

Бяхме се уточнили следващия път „ядрото“ да отидем в парка и да газим есенна шума...

Четирима души не бяхме отишли на събирането ни, ясно кои: Преслава, Жужа, аз и Красимир; другите се разотишли... „Ядрото“ вече не съществуваше.

* * *

Повика ме — със сигнала ни, естествено.

Учех. Или по-право довършвах домашното по български език: „Обаянието на Странджата“. Обичах Иван Вазов, съчинявах с увлечение, тайно пишех и стихове, „любовни“ — посвещавах ги на Красимир.

И Красимир, ето на, изсвири сигнала ни.

Трепнах.

Първото ми отреагиране: няма ме?!...

От трепването преминах на треперене. А портрета му бях скрила, естествено. Нали още някога, в онова славно време — вечерта след запознаването ни, аз по памет му бях направила портрет; винаги стоеше на масата, на която учех у нас. Повече нямаше смисъл да е там. Мушнала го бях в албума от мои рисунки, превърна се в архив — като етап от творческото ми развитие; и не само творческо.

Той повтори сигнала.

Не беше честно повече да мълча. Не можех да лъжа. Щях да се осъждам след това, естествено.

И се показах на прозореца; както винаги.

Както винаги той бе вдигнал глава — очакваше ме да се покажа. Махна ми с ръка, усмихна ми се. Все едно нищо не се е случвало. Как да не му завидя?

— Привет! Какво правиш?

— Уча.

— Ще може ли да слезеш за малко?

— Добре. Почакай ме на завет зад блока.

Не ми хрумна да му откажа.

Но ми хрумна, чухте ме: да отиде на завет. Понеже духаше резлив вятър, да не настине... Не съм коравосърдечна.

Вярно, позамислих се, преди да му отговоря с това „Добре“. Но не от колебание дали да му откажа; ами дали не е по-уместно да го

поканя той да се качи у нас... Десетина месеца бяхме дружили с него и съм му била покорна. В смисъл: каквото той предложи, приемам го. Защото ми се е виждало приемливо: ще сме заедно, а щом сме заедно, има ли значение къде ще бъдем?... Нали дружим честно и се обичаме! Навярно отчасти ми е повлияло, естествено, и неговото „енциклопедично“ превъзходство по знания. Или моето чувство за малоценност: кой друг ще ме иска (обича), след като баща ми е в затвора за злоупотреби в службата си.

Намъкнах отгоре шлифера си.

Студено ли ми беше, от вълнение ли — тръпките ми се засилиха. Въпреки че бях подготвена и за точно такъв вариант: ако ме потърси, как да го изпратя...

На стълбището срещнах Маргарита.

Спомняте ли си я: тя ме заведе на оня рожден ден, в съботата на 19 ноември миналата година. И пак тук се видяхме, на стълбището... Беше влязла в езиковата гимназия, беше си намерила в нея приятел (първия), опита се да го въведе в нашата компания, но той държеше на своята и така я загубихме. Маргарита си е Маргарита — бърборана, бодра:

— Сладур, как сте с Краси?

— Добре е.

— Защо „е“, а не — „сме“? Той май тебе чака долу. Разстроен като бричка.

— Ние скъсахме.

— Тогава — къде?

— Да му го кажа, естествено.

— Е, дерзай все пак. Знаеш, животът е колело, не спира и в това му е чарът!

Наблизо до блока ни е стадионът, Красимир, изглежда, натам искаше да ме поведе — както много пъти ме е водил. Но аз спрях още при розите, вдигнах яката на шлифера си.

— Извинявай. Много ми е трудна програмата за утре.

— Изплъзваш се?... Добре — тогава кога ще се видим пак?

— Никога, Красим... Никога повече!

Не скрих: без да съм тичала да разпитвам някого, случи се, осведомиха ме за „развързката“ му с Преслава. Не скрих и това: колко

много съм била щастлива с него. Че ми е бил като слънце. Но и той, като всяко слънце, уви, прави сянка. Студено ми е в сянката му...

— Е, да — аз сбърках. Невъзможно ли ти е да простиш?

— Прощавам ти, естествено.

— И ще започнем ли всичко отначало?

Виждах, че от спомена за Преслава го боли, тя още го влече, но и като рикошет го връща амбициозен, без да е загубил напълно обичта си към мене. Естествено, чувствах, че и аз още го обичам. Навярно дълго щях да го обичам, кой знае докога. Не бях себелюбива и злопаметна, не, но трезвостта ми надделяваше изцяло. Бях се съвзела достатъчно и въпреки че глупаво треперех, почти с твърд глас му казах:

— Не. Изключено е, Краси! И го правя не от манията да изравним огорченията си. Хиляди пъти съм го премислила през това време и такъв край, естествено, е най-разумният. Сбогом!

Подадох му ръка, но той не я пое. За втори път го виждах такъв: да си тръгва с наведена глава.

Отгоре на това и ми се сърди?!

Не, не ми беше весело, никак — естествено. Но се затичах. От тичането изпитвах някакво удоволствие: просто бях свободна. Да можех да полетя, да се шурна в простора — насам-натам, нагоре и надолу и пак нагоре, както — виждах — в ранна есен летят младите лястовици, усетили, че им предстои полет с ятото, дълъг полет, в който трябва да разчитат и на своите сили и умение да летят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.